

I den nat af stumme skrig (DDS 239)

GK 2007

Vers 1-4

7 *Vers 5*

12

1 I den nat af stumme skrig
sattes helvedsstenen
som et djævelsk dementi
efter fredagspinen.
Under den forrevne sky
døde Gud, i håbets by,
efter fredagspinen.

2 Vild fortabthed runged ud,
verden var fordrejet,
alt, hvad før var skønt fra Gud,
var nu kun vort eget.
Alt forladt, i angst og blod,
al vor frelsers gode mod
var nu kun vort eget.

3 Satans sorte troløshed
spandt sig, tung, om graven,
dræbt var livets lyst og glød,
mørk var påskehaven.
Had og latter, dyb foragt,
stod ved stenen og holdt vagt,
mørk var påskehaven.

4 Segl på stenen blev der sat,
tomhed, syndflods-øde!
Langsomt gik den lørdagsnat
imod morgenrøde.
Da kom Ordets englebud,
døden brast og Krist stod ud
imod morgenrøde.

5 Tredjedagens lyse rum
gennembryder sorgen,
Paradisets Himmel-grund
stråler påskemorgen.
Gnistrer som et solneg, ungt,
flammer hele jorden rundt,
stråler påskemorgen.

Sten Kaalø 1998